

LIBRIS

We know
books

P

RINȚUL FERMECAT

POVEȘTI DE FRAȚII GRIMM

Ilustrații: Pápai Barna

Kreativ

Târgu-Mureș, 2020

Cuprins

Prințul fermecat	3
Fata morarului.....	11
Fiica înțeleaptă a țăranului.....	16
Nalba și Rășura	22
Băiatul de moară cel sărac și pisica.....	33
Pescarul și soția sa.....	38
Ploaia de stele.....	46

A fost odată ca niciodată un împărat care avea o fiică atât de frumoasă, încât până și soarele, care văzuse atâtea în călătoria sa prin văzduh, se minuna nespus când o zărea. Nu departe de palatul împărătesc se găsea o pădure întinsă și întunecoasă de tei cu frunza mare și deasă. La umbra celui mai bătrân copac era o fântână. Pentru a se răcori când era arșiță, prințesa se plimba până la marginea pădurii și se sprijinea cu spatele de peretele de piatră al fântânii. Uneori, când i se făcea urât, se înveselea cu jocul ei preferat: arunca în sus o minge de aur și apoi o prindea.

Jucându-se așa într-o frumoasă zi de vară, prințesa o azvârlă însă prea sus și nu mai putu să o prindă. Mingea de aur se rostogoli pe pământ și alunecă în fântână printr-o gaură din peretele de piatră. Prințesa nu o văzu, ci auzi numai când căzu în apă. Speriată, se repezi și privi zădărnice înăuntru; fântâna era atât de adâncă, încât pe fundul său nu se putea zări nimic. O vreme, prințesa privi în gol, apoi se așeză cu tristețe pe o bancă de piatră. Pe obraz i se prelinse o lacrimă și începu să plângă din ce în ce mai tare. Nimic nu îi putea alina suferința.

Pe când suspina mai amarnic, prințesa auzi o voce:

– De ce plângi așa, dragă domniță? Verși lacrimi atât de amare că până și unei pietre i s-ar înmuia sufletul...

Prințesa privi în jur să afle cine îi vorbise, dar nu văzu pe nimeni. Abia apoi zări un broscoi mare și bubos care o privea dintr-o crăpătură a peretelui de piatră al fântânii.

– Se poate ca tu să fi vorbit cu mine, bătrân locuitor al mlaștinilor? întrebă ea cu uimire.

– Chiar eu! îi răspunse broscoiul. Te-am întrebat de ce ești atât de supărată.

– Iaca, plâng fiindcă mi-a căzut mingga de aur în fântână, zise prințesa și apoi oftă.

– Dacă numai de-aceea, șterge-ți lacrimile. Spune-mi: ce mi-ai da dacă ți-aș aduce mingga înapoi?

– Orice-ți poftește sufletul! Veșmintele mele frumoase, mărgăritarele și nestematele, chiar și coroana de aur pe care o port pe cap.

– Nu am nevoie de hainele tale, de pietrele tale prețioase sau de vreo coroană. Tot ce-mi doresc este să mă lași să fiu prietenul tău – să ne jucăm împreună, să șed la masă cu tine, să mănânc din farfuria ta, să beau din paharul tău și să dorm în patul tău. Dacă îmi făgăduiești toate aceste lucruri, mă scufund de-ndată în fântână și-ți aduc mingga de aur.

– Voi face orice-mi ceri, numai adu-mi mingga! îi promise fata de împărat.

Însă prințesa își zise în sine sa: „Ce prostii îndrugă broscoiul ăsta nătărău! Cum își poate închipui că ar putea fi prieten cu mine, când se pricepe numai să orăcăie în baltă?”.

LIBRIS

We know
books

